

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав,** в публично заседание на 13.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2850** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

10

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/30.05.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който са установени задължения по ЗДДС в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 85 190 лв. и лихви в размер на 9 208, 67 лв. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1100332/02.08.2011 г., изменена със заповед № 1100514/15.11.2011 г., издадени от С. С. В. - началник на сектор „селекция и координация” в ТД на НАП С., дирекция СДО е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС на дружеството за данъчни периоди от 01.04.2011 г. до 30.04.2011 г. На търговското дружество, в съответствие с

чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписките за връчването ѝ. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 1200199-В/09.05.2012 г., същият е връчен на ревизираното лице на 14.05.2012 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Констатациите в ревизионния доклад са възприети напълно от ревизиращите органи и е издаден ревизионния акт. С ревизионния акт не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 85 190 лв. по фактура №[ЕИК]/29.04.2011 г., издадена от [фирма]. В хода на ревизионното производство е била извършена насрещна проверка на доставчика, резултатите, от която са били обективирани в протокол за извършена насрещна проверка № 2225-4-1100332-1/04.10.2011 г. При насрещната проверка е било установено, че [фирма] е издала процесната фактура с предмет на доставката СМР съгласно договор от 03.02.2011 г. и акт образец № 19 от 29.04.2011 г. с получател [фирма]. За отразяване на фактурата в счетоводните регистри са били представени дневник за продажбите и СД по ЗДДС за м. 04.2011 г., справки на счетоводни сметки 411 и 5031, оборотна ведомост, главна книга, аналитични обороти по счетоводни сметки 401, 501, 5031, 411, 703, 4352, 605, 611, 421 и 602. Представен е рамков договор от 03.02.2011 г., по силата, на който възложителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да изпълни СМР на следните обекти – възстановяване, рехабилитация и благоустрояване на уличната мрежа и подобряване на градската среда в [жк], [населено място], основен ремонт на хотелски комплекс по части „Архитектурно-строителна“, „Електрически инсталации“, „Водопроводна и канализационна мрежа“ и „Отоплителна инсталация“ [населено място], Почивна база на НС, подобряване на физическата среда на кв. Ж., [населено място]. Представен е и приемо-предавателен протокол (Акт образец 19) от 29.04.2011 г., в който са установени извършени СМР по обекти, както следва: на обекта в [населено място] – земни и демонтажни работи, асфалтови и пътни работи, озеленяване, улично осветление (на обща стойност 376 295, 44 лв.), на обекта в [населено място] – почивна база на НС на обща стойност 425 950 лв. – за извършени демонтажни работи в блокове 2 и 3 на хотелската част, строително-ремонтни работи в блокове 2 и 3 на хотелската част, демонтажни работи във физиотерапия, демонтажни работи покрив. В хода на ревизионното производство е било представено и писмено обяснение от управителя на ревизираното дружество, като в същото е посочено, че извършените СМР на обектите на [фирма] е осъществено с материали на възложителя, както и че СМР са извършени с ръчен труд от лица, наети по трудов и по граждански договор в [фирма]. Представени са и банкови извлечения от [фирма] за получени суми по фактура № 100000000005/29.04.2011 г. от [фирма] в общ размер на 590 140 лв. и за платени осигурителни вноски по 38 броя граждански договора. Във връзка с кадровата обезпеченост са представени 38 броя граждански договори, сключени с физически лица, сметки за изплатени суми, служебни бележки. При извършената проверка органите по приходите са установили, че в [фирма] за процесния период няма назначени лица по трудови договори, а във връзка с представените граждански договори са били извършени проверки на всичките 38 лица, посочени като страни в представените граждански договори. Осем (8) от проверените лица (П. К., И. И., Е. С., Д. Л., Б. К., Х. М., М. А. и С. С.) са дали обяснения, че никога не са подписвали

договори с посоченото дружество. От единадесет (11) от лицата (Л. М., К. К., Ф. А., Д. Я., Г. Н., Т. К., Н. А., С. С., Б. С., П. И. и Г. Б.) не са постъпили документи и писмени обяснения. С. (7) от проверените лица (В. Ч., Р. З., Методи Ж., В. И., В. И., М. Я. и И. И.) са декларирали, че през процесния период не са имали сключени договори с [фирма], не са работили на обекти на дружеството и не са получавали възнаграждения от него. Останалите дванадесет (12) от проверените лица (М. В., В. И., К. Г., Д. И., Д. К., А. Г., Г. С., М. М., М. Т., В. В., М. М. и М. Г.) са представили декларации, в които са посочили, че са работили по граждански договори в [фирма] от 01.03.2011 г. до 13.05.2011 г. на обекти в [населено място], жк С. по подобряване на улична мрежа и подобряване на градската среда, където са извършвали работа от общ характер и спомагателни дейности и в [населено място] – почивна база на НС, където е извършван основно демонтаж и разбиване на стени, врати, прозорци и др., а също така и изхвърляне на отпадъци от помещения. След анализ на събраните доказателства са направени изводите, че не са представени документи за осчетоводяване на получените доставки, банкови документи, доказващи извършени разплащания по фактурите, издадени на [община], не е представен акт образец 19 от 29.04.2011 г., изготвен от [фирма] за извършени СМР на обект „Възстановяване, рехабилитация и благоустройство на улична мрежа и подобряване на градската среда в жк С., [населено място], подписан от строителен надзор, не са представени пътни листа и товарителници за превоз на материали, не е установено кой е доставял материалите, не се установява кои са лицата, извършили фактурираните работи. Ревизиращите органи са приели, че не са налице доказателства за реално извършени облагаеми доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.“ в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт с приложимост на чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 9 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на [фирма] е отказан данъчен кредит в размер на 85 190 лв. по фактура №[ЕИК]/29.04.2011 г., издадена от [фирма] с посочен предмет на доставката СМР съгласно договор от 03.02.2011 г. и акт образец № 19 от 29.04.2011 г. От събраните по делото доказателства се установява, че процесната фактура е включена в в дневника за продажби за м. 04.2011 г. (доказателства в тази насока са отразяванията, направени в протоколите за извършени насрещни проверки на търговското дружество). Спорът между страните е по отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките за правото на приспадане на данъчен кредит по издадената фактура. По отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките за правото на приспадане на данъчен кредит съдът ще даде отговор на този въпрос след анализ на представените по делото доказателства и въз основа на възникналите правоотношения между жалбоподателя и доставчика, издател на процесната фактура, както и при съобразяване на приложимите правни разпоредби. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от

данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#)

Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1200199/07.05.2012 г., издадена от началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 2337, 97 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/30.05.2012 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 2337, 97 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ